

Sygn. akt III CZP 7/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie z powództwa L. sp. z o.o. w N.
przeciwko Gminie B.
o zapłatę,
na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 maja 2014 r.,
na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego
przez Sąd Okręgowy w L.
postanowieniem z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt II Ca (...),

"Czy w razie rozstrzygnięcia sprawy cywilnej przez sędziego, który orzekał jednoosobowo po wydaniu w stosunku do niego decyzji o przeniesieniu na inne miejsce służbowe w trybie art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jednolity Dz.U. Nr 427 z 2013 roku), podpisanej z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości przez Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, ma miejsce nieważność postępowania opisana w art. 379 pkt 4 k.p.c.?"

odmawia podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w K. VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w O. oddalił powództwo L. spółki z o.o. w N. przeciwko Gminie B. o zapłatę kwoty 22.455,61 zł. nienależnego świadczenia.

W sprawie tej orzekał sędzia, który w związku z reorganizacją sądów dokonaną rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1121) i z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 1223), został przeniesiony z dniem 1 stycznia 2013 r. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w K. decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 2012 r. wydaną na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm. – dalej: „Pr. o u.s.p.”), podpisaną przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Rozpoznając apelację strony powodowej od opisanego na wstępie wyroku, Sąd Okręgowy w L. powziął poważne wątpliwości sformułowane jako zagadnienie prawne w postanowieniu z dnia 6 listopada 2013 r., które przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne zostało przedstawione do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu w czasie, gdy ujawniły się rozbieżności w orzecznictwie tego Sądu, w wyniku których mogły powstać wątpliwości dotyczące legalności decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p., wydanej w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości przez sekretarza lub podsekretarza stanu. Po podjęciu bowiem uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r. III CZP 46/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 135) stwierdzającej, że przewidziane w art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p. uprawnienie do przeniesienia sędziego na inne miejsce

służbowe przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości i nie może być przekazane innej osobie, w tym sekretarzowi ani podsekretnarzowi stanu, zapadł wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r. III KK 280/13 (nie publ.) przyjmujący, że Minister Sprawiedliwości może być zastąpiony w realizacji uprawnienia wynikającego z art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 Pr. o u.s.p. przez sekretarza lub podsekretnarza stanu.

Rozbieżności te jednak zostały usunięte, a istniejące wątpliwości jednoznacznie wyjaśnione w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r. BSA-I-4110/13 (OSNC 2014, nr 5, poz. 49), w której stwierdzono, że w wydaniu decyzji na podstawie wskazanych wyżej przepisów o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe, Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretnarza stanu, z zastrzeżeniem, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia.

Uchwała ta, mająca moc zasady prawnej, wiąże wszystkich sędziów Sądu Najwyższego (art. 61 § 6 i art. 62 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 499), a w związku z funkcją oraz pozycją ustrojową i jurysdykcyjną Sądu Najwyższego, wpływa bezpośrednio na orzecznictwo sądów powszechnych i wojskowych art. 183 ust.1 Konstytucji i art. 1 pkt 1 Pr. o u.s.p.).

W tej sytuacji należy przyjąć, że podjęcie przez Sąd Najwyższy – po wydaniu przez sąd drugiej instancji postanowienia o przedstawieniu Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia – uchwały pełnego składu tego Sądu wyjaśniającej wątpliwości będące przedmiotem przedstawionego zagadnienia prawnego – uzasadnia odmowę podjęcia uchwały (porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000r. III CZP 7/00 (OSNCP 2000, nr 12, poz. 221).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 61 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym postanowił jak w sentencji.

